

[Wilhelm]

regnet på det: lønnen skal ned med ca. 30 pct. i forhold til udlandet, så vil betalingsbalanceproblemet være klarer, siger rådets beregninger. De bygger ganske vist på, at kapitalisterne ikke stjæler af lønreduktionen, men pænt lader den komme køber til gode, og den forudsætning strider mod al erfaring. De bygger også på en urealistisk stærk forbindelse mellem priser og afsætningsmuligheder. Lad os endda se bort også fra det, men beregningerne, de foretog, tog sigte på at bringe et betalingsbalanceunderskud på 13-14 mia kr. ud af verden. Nu drejer det sig ikke længere om 13-14 mia kr., nu drejer det sig som sagt om 26-27 mia kr., altså ikke om at komme 30 pct., men 45 pct., 50 pct., måske 60 pct. bagud i løn i forhold til udlandet. Det er, hvad der skal til efter deres eget udsagn, hvis man vil klare betalingsbalanceproblemet ved hjælp af indkomspolitik, altså lønreduktion, og i øvrigt forlade sig på markedsmekanismen.

Enhver kan se, at det er vanvid. Alligevel fastholder alle såkaldt ansvarlige partier, at det fortsat må være vejen, og i alle andre lande siger magthaverne det samme. Med andre ord: vi skal alle sammen ned under hinanden. Det er det, vi kalder internationalt skruibrækkeri, og i det løb fører Danmark som nævnt smukt efter de første 12-13 nedture.

Er der andre muligheder? Det spørgsmål trænger sig stadig mere på i arbejderklassen, efterhånden som det bliver uafviseligt, at det kapitalistiske system er og bliver et krisebefængt system. VS' svar er, at det ikke er muligt at løse kapitalismens krise. Vil man et samfund, som ikke accepterer massearbejdsløshed og andre former for ressourceforagt, så er der ingen vej udenom. Den første forudsætning er at ophæve den private ejendomsret til produktionsmidlerne og at afskaffe profitmotivet og markedsmekanismen som det styrende for produktion og beskæftigelse. Inden for det beståendes rammer er det stærkt begrænset, hvad der overhovedet lader sig gøre.

VS har nok mere vidtgående end nogen andre peget på de muligheder, der trods alt findes. De sigter klart mod en anden byrdefordeling og har et ganske andet perspektiv end den hidtidige borgerlig-socialdemokratiske krisepolitik, og det skal ikke skjules, det skal tværtimod fremhæves, at de netop for-

udsætter en vis tilsidesættelse af markedsmekanismen på væsentlige områder.

Det drejer sig om sikring af et større boligbyggeri og en omfattende byforbedringsindsats befriet for spekulationsmuligheder, om opbygning af en vidtgående alternativ energiforsyning, fremskyndet ved påbud, om forbedret offentlig service, om kollektive trafik anlæg, om indgreb mod fradragsfiduser og kapitalgevinster og om sikring af energirigdommene i Nordsøen for samfundet. Dette er i direkte modstrid med forestillingen om, at man kan eksportere sig ud af arbejdsløsheden og betalingsbalanceunderskuddet gennem internationalt skruibrækkeri. Det er tværtimod en erkendelse af, at arbejderklassens interesse er at mindske både ledigheden og underskuddet ved at bruge arbejdskraften til at skabe værdier herhjemme, også selv om det indebærer en styret forbrugsomlægning.

En del af disse punkter var med i den fælleserklæring, som SF, DKP, retsforbundet og VS udsendte i august sidste år som svar på socialdemokratiets forhandlinger med venstre om dannelse af SV-regeringen. Denne erklæring har givet anledning til en del snak om det, man har kaldt det andet flertal, og om de parlamentariske muligheder for at bruge dette andet flertal. Jeg vil benytte lejligheden her i begyndelsen af en valgkamp, som meget vel kan ende i en situation, der skaber fornyet interesse om det andet flertal, til at præcisere VS' holdning.

Vi vedkender os hvert eneste punkt i fælleserklæringen, og vi er parate til at blive taget på ordet. Vi vil uden betænkelighed støtte socialdemokratiet eller et hvilket som helst andet parti i gennemførelsen af de punkter, der her er opregnet, det være sig enkeltvis eller samlet. Desuden er vi ikke ultimative, vi siger ikke og har aldrig sagt: alt eller intet. Vi har hele tiden både sagt og praktiseret, at VS vil stemme for ethvert forslag, som er til fordel for arbejderklassen, det være sig nok så beskedent. Det gælder også de områder, der er nævnt i fælleserklæringen.

Derimod – og det er vigtigt – får man ikke VS at se i klumpforlig, som indebærer, at vi skal stemme for noget, som vi er imod. Her har vi klart en anden holdning end SF og DKP. Skal der gennemføres forringelser, så må flertallet findes uden os. Vi stemmer for selv de mindste forbedringer, men ikke for